

متن پرسش

بسمه تعالی؛ سلام علیکم: ۱. در جلسه تفسیر سوره مبارکه تغابن در تاریخ ۱۷ شهریور ماه به یادم هست که فرمودید؛ در استدلال نوعی انکار وجود دارد و استدلال به درد دیندار شدن نمی‌خورد بل برای محاجه در مقابل ضد دینان است. چرا علامه طباطبائی تفسیر خود را برپایه استدلال و عقل گمارده اند به حدی که به فرموده شما ذره ای هم از آن خارج نگشته اند؟ ۲. چه کنیم در رزق گم نشویم؟ در وقت گم نشویم؟ رزق و قتم کم است و برکتی ندارد و نمی‌توانم کارهای علمی ام را بخوبی پیش ببرم، متوجه بی توجهی خودم به وقت هستم که وقت نیز به من رو نمی‌کند و خود را در اختیارم نمی‌گذارد. ۳. چگونه صاحب رزق شویم و بتوانیم در نیاز حقیقی قرار گیریم تا خدای متعال نیز آن را بی جواب نگذارد بلکه ما هم مشغول نشده باشیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. خداوند آن مرد الهی را رحمت کند. همان‌طور که در مبحث «نگاهی هرمونوتیکی به شخصیت علامه طباطبائی در تفسیر المیزان» عرض شده ایشان بنا داشتند شبهات پیش‌آمده بعد از مشروطه را از منظر قرآن جواب دهند تا دین‌داران متوجه حقیقت قرآن بشوند و از این جهت آری! باید استدلال می‌کردند تا شبهات رفع شود و این به معنای آن نیست که مطلب تمام باشد و از آن به بعد طرف، دینداری خود را ادامه دهد. به همین جهت در کنار آن نوع استدلال سعی می‌کردند منظور آیات را که مطابق با فطرت افراد بود، به میان آورند و این امر موجب ایمان افراد و تقویت آن ایمان می‌شد ۲. اولاً: برنامه‌ریزی ثانیاً: حوصله‌ای به وسعت یک اقیانوس. موفق باشید